

[Holdgaard.]

strejke, fordi man ikke vilde give ham en større Løn end 50 000 Kr.; og der stod endvidere, at en berømt, og jeg kan godt tilføje dygtig, Skuespillerinde — jeg kan godt nævne hendes Navn, det var nemlig Fru Bodil Ipsen — oppebar et aarligt Honorar paa 35 000 Kr. Men, føjedes der til, hun havde kun optraadt i 2 Stykker, Resten af Tiden brugte hun til Oplæsninger bl. a. i Hellerup Klubhus, hvad hun fik et klækkeligt Honorar for.

Jeg spurgte i Fjor Undervisningsministeren, om dette var rigtigt, og Ministeren svarede mig — det staar i Folketingstidende Sp. 5088 —, at han nok troede, at det ikke var rigtigt; denne Skuespillerinde var ikke lønnet saaledes, hun fik Betaling for hver Optræden. Men saa læste man nogle Dage efter i samme Blad, „Klokken 5“, i et Interview med Direktøren ved det kongelige Teater, Hr. Norrie, en Udtalelse af denne om, at det skulde ingen Hemmelighed være, at Skuespillerinde Fru Bodil Ipsen oppebar en fast Gage paa 30 000 Kr. Derfor fremkommer jeg nu med det Spørgsmaal: Hvem taler Sandhed, Ministeren eller Direktøren for det kongelige Teater?

Ligeledes gentager jeg mit Spørgsmaal til Ministeren om, hvor mange Fribilletter der aarlig uddeles paa det kongelige Teater og til hvem? Ministeren svarede mig i Fjor — det staar ogsaa Sp. 5088 —, at han intet havde imod at give Folketinget disse Oplysninger, men han havde dem ikke ved Haanden. Jeg haaber nu, at den højtærede Minister i det Aar, der er gaaet, har skaffet sig disse Oplysninger, og da han jo efter sine Udtalelser i Fjor ikke havde noget imod at give Folketinget dem, retter jeg altsaa atter i Aar dette Spørgsmaal til Ministeren.

Endelig har jeg nogle Bemærkninger at gøre om Færdssikkerheden paa vore Landeveje. Dette Spørgsmaal bliver jo efterhaanden, som Udviklingen af de moderne Trafikmidler skrider frem, mere og mere aktuelt. Jeg tænker selvfølgelig paa Udviklingen af vore Motorkøretøjer, og i den Forbindelse vil jeg ogsaa gerne meget stærkt fremhæve, at jeg ikke ønsker at lægge denne Udvikling Hindringer i Vejen, vel at mærke ikke unødige Hindringer; men vi maa, synes det mig, have det saadan, at Motorførerne underkaster sig de Lovbestemmelser, som Rigsdagen vedtager. Det skulde jo dog gerne være saadan, at fredelige Menneskers Liv og Førlighed ikke var udsat for alt for stor Fare, naar de færdes paa vore Landeveje.

Naar man ser de Meddelelser, der fremkommer i Pressen om Ulykker, som Motorkøretøjer foraarsager, faar man det Indtryk, at i alt Fald en hel Del af Motorførerne tager sig Ansvaret temmelig let. Ser man f. Eks. paa Kørselshastigheden, er der for mig ingen Tvivl om, at mange af vore Motorførere overskrider den Hastighed, som er bestemt i Færdsloven. Saaledes kan man paa en Landevej, som jeg en Gang imellem færdes ad, Landevejen mellem Hammerum og Ikast, som er en lige Landevej, se Motorførerne komme kørende med en lynende Fart, saa man skulde tro, den Onde var efter dem — det er han maaske ogsaa, det kan jeg ikke afgøre. Man kan tydelig se, at de kører langt stærkere, end Færdsloven tillader, nemlig 50 Kilometer i Timen.

Naar jeg fremdrager dette, er det, fordi det jo maa forbavse, at der netop paa en saadan Vejstrækning, hvor man har den lige Linie, undertiden sker frygtelige Ulykker ved Motorkørsel. Jeg tror, det maa staa klart for alle, at Grunden enten er den, at Motorførerne kører meget for stærkt, eller at de ikke har det tilstrækkelige Herredømme over Køretøjet, hvad jeg senere skal komme ind paa.

Naar jeg siger, at mange Motorførere tager sig Ansvaret let, kunde jeg bilægge det med flere Eksempler; jeg skal tillade mig at nævne nogle. Vi var ovre hos os Vidne til forleden Dag, at der kom kørende en Luksusbil, jeg tror med 4 Personer, og saa staar der i Meddelelsen, at der tabes en Pakke i Bilen, og Motorføreren slipper saa Rattet med begge Hænder for at tage denne Pakke op. Det er selvsagt, at saa sker der det, som der her skete, at Bilen rutscher i Grøften, og man maa til Herning Sygehus med en af Passagererne. Jeg synes, at det er i høj Grad uforvarligt, naar en Motorfører, der kører for et Selskab, udviser den Letsindighed at slippe Rattet med begge Hænder. Mon en saadan Motorfører ikke var tjenlig til at faa Kørekortet frataget for Livstid? Det forekommer i alt Fald mig, uanset hvilken Stand eller Stilling han indtager i Samfundet. Jeg ved ikke, hvilken Stilling denne Motorfører indtager.

Vi har i Sommer oppe hos os været Vidne til, at en fredelig Husmand, som gaar op til Landevejen for at hente Mælken fra Mejeriet hjem paa sin Trillebør, bliver kørt ned af en Gaardmand, som skulde til Ungskue i Skanderborg, saaledes at han maa køres paa Sygehuset og dør straks efter. Det forekommer mig, at den Slags Ting burde man ikke være udsat for paa en saa-